

Júlia

Világszerte Nr. 1

Rebecca Winters

Az én hercegem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 659. eredeti címe: *His Princess of Convenience* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 659. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-446-2

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Monte Calanetti
Augusztus

Az életnagyságú tükörben valóságos hercegnőnek látszott a menyasszony. A gyöngyökkel kivarrt ruha, mely csodálatosan kiemelte karcsú, nőies alakját, legalább tíz kilót nyomott, de a csaknem száznyolcvan centi magas Christina így is méltósággal tudta viselni.

A filigrán, zafírokkal kirakott diadémot – mely az esküvőn a „valami kék” és a „valami kölcsönkapott” szerepét játszotta – a királynétól, leendő anyósától kapta. Az ékszer az apácák által készített csipkefátylat tartotta az ara feltűzött, vörösesszőke hajkoronáján.

– Tényleg úgy nézek ki, mint egy menyasszony – suttogta csodálkozva. – És úgy is érzem magam... Ez nem lehet igaz!

Christina Rose, a halenciai trónörökös, Antonio de l'Accardi menyasszonya először jobbra, majd balra fordult, és közben eszébe jutott, hogy voltak idők, amikor „rút kiskacsának” meg „dundusnak” becézték.

Kiskorától egészen huszonnyolc éves koráig együtt kellett élnie a háta mögött elsuttogott gúnyos megjegyzésekkel, ráadásul a saját családja sem volt vele kíméletes. Az apja már a születésekor csalódott volt, mert eredetileg fiút várt, akit Christophernek neveztek volna.

– Miért nem lehet nekünk fiunk? – kesergett folyton Christina édesanyjának. – Vagy ha már lány, legalább ne lenne ilyen nagydarab és nehézkes!

Christinának, aki nagyon szerette a szüleit, és nagyon szeretett volna megfelelni nekik, fájt az elutasítás. Ám úgy tűnt, mind az alkata, mind vörös haja, mind szabályozásra szoruló fogsora kínosan érinti a családját, mely Halencia legelőkelőbb köreiben mozgott, és főként koktélparkikkal meg nagyszabású udvari multságokkal ütötte agyon az időt.

Valószínűleg ezért is szabadultak meg tőle már igen korán, és küldték el egy előkelő lánynevelő intézetbe, Svájcba – Christina nagy bánatára. Ha itt nem barátkozott volna össze a halenciai uralkodó lányával, Elenával, akkor ki sem bírta volna a nagykorúságáig hátralévő iskolaéveket.

Elena hivatalosan hercegnő volt, de az iskolában természetesen nem használta a címét, és nem is viselkedett úgy egy pillanatig sem, mintha rangban Christina fölött állónak képzelné magát. Sőt épp ellenkezőleg, nagyon szeleburdi volt, nemigen szerette betartani a szabályokat. Például az internátusból is többször kiszökött, hogy korcsolyázhasson vagy csónakázhasson a barátjával, sőt az is előfordult, hogy a srác Lamborghinijén beruccantak Genfbe.

Christina nagyon szeretett volna olyan bátor és magabiztos lenni, mint a barátnője. Mindig nagyon hiányzott neki Elena, valahányszor a hercegnő a családi nyaralások miatt hosszabb időre távozott az intézetből.

Az idők során egy másik barátnőre is szert tett, a csendes és kedves Marusha személyében, aki egy kikuju vezető lánya volt, és Kenyából érkezett Svájcba, hogy nyugati nevelést kapjon. Marusha éppúgy szenvedett a honvágytól, mint Christina, így az együtt töltött idő eleinte arról szólt, hogy vigasztalták egymást. Tizennyolc évesen Christina Kenyába is elrepült, és Marusha apjának engedélyével jótékonyági munkát végzett a kikujuk között.

Később létrehozott egy alapítványt Halenciában, mely pénzt gyűjtött, és támogatást nyújtott. Ő maga pedig áttelepült Afrikába, hogy személyesen is segíthessen. Tudta, hogy távol az otthonától csak jobb lehet, ott legalább nem bánthatja a szülei állandó elégedetlensége.

Ekkor kopogás riasztotta fel gondolataiból Christinát.

– *Scusi* – mondta egy férfihang a folyosón, melyet Christina két hónapja, a legutolsó telefonbeszélgetésük idején hallott utoljára. – Christina Rose-t keresem. Itt van?

Te jó ég, mit keres Antonio a nászutaslakosztály előtt?

Christina rémulten sietett be a paraván mögé. Pont azért jött ide, hogy egyedül lehessen, és ellenőrizhesse, minden rendben van-e a ruhával. Ha a vőlegény meglátja a szertartás előtt, az szerencsétlenséget hoz!

– Nem, Christina nincs itt, *signor* – felelte elváltoztatott hangon.

– Ó, szerintem nagyon is itt van! – A herceg hangjában nevetés bujkált. – Olyannyira, hogy te magad vagy az, és most át akarsz verni.

A lány elvörösödött.

– Akárhogy is, most nem jöhetsz be.

– Azt hittem, nagyobb lelkesedéssel fogod üdvözölni a vőlegényedet.

– Menj el, Antonio. Már rég a kápolnában kellene lenned.

– Csak ennyit tudsz mondani azok után, hogy sok ezer kilométert repültem, hogy láthassalak?

A palota kincsesládából származó, négykarátos gyémánttal díszített eljegyzési gyűrűt négy évvel ezelőtt húzta a herceg Christina ujjára, akinek számára kész tortúra volt a fényes ceremónia. A szülei persze boldogok voltak, hogy a lányuk ilyen jó fogást csinált. Egyszer, egyetlenegyszer mégis sikerült elérnie, hogy apja-anyja büszke legyen rá!

Am amint Antonio visszautazott az Egyesült Államokba, Christina egy széfben helyezte biztonságba a gyűrűt, hiszen nem akarta Afrikában elveszíteni vagy éppen kárt tenni benne. Csak kevés alkalommal viselte, amikor Antonióval együtt mutatkozott halenciai rendezvényeken. Az ékszer jelenleg is a táskájában pihent. Christina igazából sosem érezte magát menyasszonynak a jegyességük négy éve alatt. Pontosán tudta, hogy Antonio sosem gondolta komolyan ezt a házasságot, csak hát túl tisztességes ahhoz, hogy visszalépjen. Így aztán nem maradt más megoldás, mint véglegesíteni azt a fogadalmat, amit eredetileg Elena kedvéért tettek.

– Nem hittem volna, hogy egyszer tényleg eljön ez a nap.

Antonio jobbára San Franciscóban élt mostanáig, és a munkába temetkezett, üzleti ügyekkel foglalkozott. Mivel a sajtó folyton a nyomában volt, mindenki tudta, hogy a jegyesség négy éve alatt ők ketten nem túl gyakran találkoztak. Amikor Christina hazatért Afrikából, Antonio is mindig hazarepült, hogy együtt jelenhessenek meg a nyilvánosság előtt, és azt mutassák, mennyire szeretik egymást, mennyire várják az esküvőt.

– San Francisco azért elég messze esik innen, tudod. Lehet, hogy hamarabb haza kellett volna jönnöm.

– Nem jöhettél, hiszen te valójában a szilícium-völgyi cégeddel élsz házasságban. Hogy versenyezhet ezzel egy menyasszony?

– Azért nem hátrány, ha az ember lánya egy sikeres férfi felesége, ugye? Meg aztán megállapodtunk. Tudod, Elena miatt.

Hát persze. De ez a megállapodás kettejük titka volt. Senki más nem tudta, hogyan sikerült Christinának ilyen jó partit kifognia. A média csak Hamupipőkeként emlegette Antonio herceg menyasszonyát.

– Tudom, Antonio. Természetesen nem felejtettem el a megállapodásunkat. És be is fogom tartani, de most akkor sem láthatsz, míg le nem megyek a kápolnába. Nincs más dolgod?

– Csak egy apró ajándékot szeretnék adni neked. Megígérem, hogy nem nézek rád, csak leteszem a dobozt az ágyra, és már itt sem vagyok.

– Nincs szükségem ajándékokra! – Christina tudta, hogy ez elég gorombán hangzott, de mentségére szolgált, hogy nagyon feszült volt.

– Ez nem igazi ajándék, hanem a családi ékszeretek. A bross, amelyről a Rose családban az a hír járja, hogy viselni kell az esküvőn, különben nem lesz boldog a házasság. Pótoltattam a kihullott köveket, és most lett készen.

A bross?

Christina természetesen ismerte a bross történetét, és mindenképpen szeretne volna előkeríteni az esküvőjére, ezért meg is bízta az esküvőszervezőjét, Lindsay-t, hogy találja meg, de amennyire ő tudta, a keresést nem koronázta siker. Most annál nagyobb volt az öröme, hogy az ékszer mégis előkerült.

– Köszönöm szépen – mondta. – Sokat jelent nekem, hogy megvan a bross.

– Tudom, és nekem is sokat jelent. Szeretném, ha tökéletes lenne számodra ez a nap.

Christinát meghatották vőlegénye szavai. Hallotta, hogy nyílik az ajtó, és moccanni sem mert.

– Visszafojtott lélegzettel várod, hogy távozzam, ugye, *bellissima*?

Bellissima... Szépségem... Christina, aki sosem gondolta, hogy mutatós lenne, egyszerre tényleg gyönyörűnek érezte magát. De mikor, ha nem most? Végére is ez az esküvője napja.

A lány vett egy nagy levegőt.

– Kérlek, menj el, még mielőtt meglátsz, és ezzel tönkreteszed az egész ceremóniát.

– Csak még egy pillanat! Nagyon tetszik a nászutaslakosztály. Az erkélyről belátni szinte egész Monte Calanettit. Nagyon festői. És a Palazzo di Comparino, amit helyszín gyanánt kiválasztottál, igazán romantikus. A toszkán dombvidéken, a szőlőbirtokok között... Nem is tudok elképzelni ennél szebb helyszínt.

– Miután évekig éltél a kaliforniai borvidéken, Napa Valley-ben, nem hinném, hogy ez a környezet annyira lenyűgöz. De most már tényleg menj, légy szíves. Szeretnék felöltözni.

Szóval Christina ugyanolyan félénk és bizonytalan, mint egykor régen. Antonio elkomorodott.

– Ha ez megvigasztal, nagyon sajnálom, hogy ilyen helyzetbe hoztalak.

A lány hosszas hallgatás után válaszolt.

– Emiatt igazán ne gyötörd magad. Nem arról van szó, hogy számtalan nálad különb kérő vetélkedett értem.

A válasz arról tanúskodott, hogy Christina vívódik. Ugyanúgy, ahogy Antonio maga is. Ó, mennyire szerette volna, ha szerelmi házasságot köthet! Úgy, mint barátja és esküvői tanúja, Zach, aki, lám, elvehette a szíve választottját. A trónörökösnek azonban nincs erre lehetősége. Christinának sincs, és ez csak tovább növelte Antonio büntudatát. De már túl késő visszakozni. Egy óra múlva összeházasodnak, és Antonio feltette magában, hogy ő lesz a legjobb férj a világon.

– Gondolj arra, hogy Elenáért tesszük – vigasztalta a menyasszonyát. – A húgom bizonyára mindjárt itt is lesz, hogy a kápolnába kíséren. – Antonio egy pillanatra lehunyta a szemét. – Segít, ha azt mondom, hogy minden más nőnél jobban tisztellek és csodállak téged?

– Nem, nem mondhatnám. Nők ezrei kötnek politikai okokból házasságot, tudom, de azt hiszem, ezt egyikünk sem így tervezte... Nem gondoltuk, hogy az eljegyzésünk tényleg esküvőhöz vezet majd. Mindig azt vártam, hogy egyszer utánam jössz Afrikába, és felbontod a jegyességet.

– Erre jó ideig nem volt okom, aztán meg felgyorsultak az események, és már nem én irányítottam őket. A média túl nagy feneket kerített ennek az egésznek, Guido, apám kabinetfőnöke pedig már jó ideje könyörög nekem, hogy nőüljek meg. A népnek elege van a szüleim uralmából, márpedig nem szülne jó vért, ha egyedülállóként kerülnék trónra. Az ország érdekében volt szükség erre az esküvőre, nehogy összeomoljon a monarchia.

– Tudom, hogy hamarosan király leszel, és emiatt királynéra van szükséged. De kérlek, ne alázz meg azzal, hogy üres bókokkal bombázol.

– De az nem üres bók volt... Minden szót komolyan gondoltam.

– Nézd, Antonio... Örülök, hogy segíthettem megmenteni a húgod jó hírét, most pedig a királyság intézményét. De nem kell hogy udvarolj nekem. Mindketten tudjuk, hányadán állunk. Szerencsére Elena is jól van, összeszedte magát, és olyan társ áll mellette, aki tényleg tiszteli és szereti. Nem kell a színház.

Antoniót már akkor is kételyek kínozták, amikor bejött ide, menyasszonya szavai pedig csak olajat öntöttek a tűzre. Gyorsan letette az ékszeres dobozát az ágyra, aztán kisietett a lakosztályból, és behúzta az ajtót maga után.

Legjobb barátja, Zach egy emelettel lejjebb várt rá, a szobájában. Mostanra megérkezett majdnem az összes vendég, voltak vagy százötvenen, a királyi párt is beleértve. Szóval a bensőséges kis esküvőből, amelyre Christina vágyott, elkerülhetetlenül állami esemény lett.

Antonio még Svájcban ismerte meg Christinát, amikor a húgát, Elenát meglátogatta a bentlakásos iskolában. Elena mindig ragaszkodott hozzá, hogy a barátnőjét magukkal vigyék a kirándulásokra. Antonio eleinte csak egy csendes, kissé molett lányt látott Christinában, aztán ahogy egyre jobban

megismerte, rájött, milyen kedves, eszes és nyugodt teremtés. Azon a négy évvel ezelőtti éjszakán pedig, amikor Elena miatt felhívta, végképp nagyot nőtt a szemében Christina.

Elenát ugyanis letartóztatták az akkori semmirekellő barátjával együtt, kábítószer-birtoklásért. A húga ballépése újabb világraszóló botrányt jelentett volna, amire az országnak végképp nem volt szüksége, hiszen a királyi pár maga is elég zajos életet élt. Antonio szerette volna megmenteni a hűgát attól, hogy a sajtó szétcincálja, és persze az sem hiányzott, hogy az emberek bizalma még inkább megrendüljön a királyság intézményében.

Christina gyors reakciójának következtében azonban volt ideje cselekedni és a sajtó érdeklődését egészen más irányba fordítani. Nem könnyen bár, de sikerült meggyőznie Christinát, hogy azzal lehet a figyelmet a leghatásosabban elterelni Elena könnyelműségéről, ha feltárlanak a sajtónak egy romantikus tündérmesét a szerelmes trónörökösről és az ő menyasszonyáról.

Így aztán Christina végül hajlandó volt hazatérni Halenciába és bejelenteni az eljegyzésüket. Elsősorban Elena kedvéért persze, és mert abból indult ki, hogy az eljegyzés nem lesz hosszú életű, hamarosan elválnak útjaik.

Ebből aztán nem lett semmi. A sajtó óriási vehemenciával vetette rá magát a Hamupipőke-történetre, és az addig teljesen ismeretlen Christina Rose-ra. Az érdeklődés pedig az évek múlásával sem lanyhult. Sőt egyre erősödtek a hangok, melyek a királyi esküvőt követelték, és Guido, a király kabinetfőnöke is igencsak szorgalmazta a mihamarabbi frigyet.

Antonio persze megértette Guidót. Tudta, hogy az uralkodó és vele együtt a királyság intézményének a népszerűsége mélypontra jutott. A szüleit gyakran támadták extravagáns, botrányoktól hangos életmódjuk miatt. Olyan hírek terjedtek, hogy a királyi pár időnként házi pénztárként használja az államkincstárt. Ehhez jött még a vadóc hírében álló Elena okozta skandalumok sora. Egyre többen vetették fel, hogy a királynak le kellene mondania.

Szóval mire Antonio befejezte a tanulmányait, majd elindította a saját vállalkozását az Egyesült Államokban, a hazájában ugyancsak rosszul állt a családja szénája. Noha alig töltött otthon időt, meglepő módon a nép benne látta az ország megmentőjét. És ezzel odalett a remény, hogy feltűnés nélkül felbonthatják az eljegyzést Christinával.

Guido sürgető telefonhívásai mindent megváltoztattak, és Antonio úgy érezte, csapdába került. Most a *palazzo* második emeletén lévő, a vőlegény részére fenntartott szobában Zach megkönnyebbült „Hát itt vagy végre!” kiáltással üdvözölte, és egy borítékot nyomott a kezébe.

– Ezt apád küldi.

Antonio kinyitotta a borítékot, elolvasta a levelet, aztán bedugta a zsebébe. Nem értette, mire való ez. Minek ajándékoznak neki nászutat a szülei, hiszen ő nem kérte, és nem szeretné még ezzel is terhelni az ország adófizető polgárait. Persze nehéz egy ilyen ajándékot visszautasítani, de Antonio megfogadta, hogy ez az utolsó alkalom, amikor az ország pénzét nem közcélokra költi.

– Itt az idő! – figyelmeztette Zach. – Készülődnöd kell. Lindsay mindent percre pontosan megtervezett, nem lehet csúszás, mert akkor felborul minden.

– El akartam vinni Christinának a brosst – mentegetőzött a herceg. – Hogy viselhesse a szertartáson.

– No és, milyen volt a nagy találkozás? – tudakolta Zach.

– Elbújt a paraván mögött, és kizavart a szobából.

– Ne tulajdoníts ennek különösebb jelentőséget. Lindsay szerint minden menyasszony ideges a nagy napon. Amikor a ruhapróbán találkoztunk, Christina még kimondottan kedves és szívélyes volt. – Zach feladta barátjára a sötétkék királyi díszegyenruha zakóját.

Antonio a fejét rázta.

– Úgy látom, egyáltalán nem örül neki, hogy végül mégiscsak összeházasodunk.

Zach átnyújtotta a világoskék vállszalagot is, amelybe a vőlegény belebújt.

– Christina már nagylány, Antonio. Ha nagyon nem akarná ezt az esküvőt, akkor biztosan jelezte volna. Bármennyire is szereti Elenát, ő nem az a típus, aki csendben elszenved a történéseket. És nem is az a fajta, aki megszegi az ígéreteit. Szóval nincs miért aggódnod.

– Tudom – vágott egy grimaszt a vőlegény. – Pedig éppenséggel lenne hozzá joga. Amikor